

büyük dedesi Abdürmenâf oğlu Hâşim'e ulaşmaktadır. Hâşim'in dört oğlundan yalnız Abdülmuttalib'in erkek çocuklarının nesli devam etmiştir. Abdülmuttalib'in on oğlundan Ebû Leheb'in akrabalığı hadisle iptal edildiği (bk. *Mv.F*, I, 101) ve Hamza dahil olmak üzere diğer altı oğlunun da erkek nesli devam etmediği için Âl-i Muhammed Abbas, Hâris ve Ebû Tâlib'in çocuklarından oluşmaktadır. Ancak burada söz konusu olan, Hz. Peygamber'den Hâşim'e ulaşan nesep koluna doğrudan veya baba vasıtasıyla katılan nesildir. Sadece anneleri vasıtasıyla iştirak edenler âlden sayılmaz. İmâmiyye'nin bazı âlimleri bunları da âl içinde mütalaa etmekle birlikte mezhebin çoğunluğu aksi görüşü savunmuştur. İbn Hazm ile Şâfiî âlimleri, Hâşim'in kardeşi olan Muttalib'in neslini de Âl-i Muhammed'den saymışlardır. Mâlikî ve Hanbelî mezheplerinde de bu doğrultuda bir görüş vardır. Ancak Hanefîler'e, Mâlikî âlimlerinin çoğunluğuna ve Zeydiyye ile İmâmiyye mezheplerine göre Âl-i Muhammed yalnız Hâşimoğulları'nı kapsar. Hâşimoğulları'nın zevceleri ittifakla Âl-i Muhammed'e dahil değildir. Âzatlı köleleri (mevâlî) ise Hanefî ve Hanbelî mezhepleri ile Şâfiî mezhebindeki hâkim kanaate ve İbn Hazm'a göre zekât konusunda Âl-i Muhammed'den sayılır. İmâmiyye'ye ve Mâlikî mezhebinin tercih edilen görüşüne göre ise sayılmazlar. Hz. Âişe'den gelen bir rivayette Hz. Peygamber'in zevceleri âl içinde mütalaa edilmiştir.

Zekât ve Sadaka Açısından Âl-i Muhammed. Hz. Peygamber'in zekât ve sadaka alması haram olduğu gibi Âl-i Muhammed çerçevesinde mütalaa edilen akrabasının da zekât alması haramdır. Fakihler bu hususta görüş birliği içinde olup konuyla ilgili olarak mânevî tevâtür derecesine ulaşacak kadar hadis mevcuttur. Ancak beytûlmâlden almaları gereken payın kendilerine verilmeyişi sebebiyle, Ebû Hanîfe'nin, zamanındaki Hâşimoğulları'na zekât verilmesini câiz gördüğü rivayet edilmektedir. Mâlikî mezhebindeki hâkim kanaate göre de beytûlmâlden haklarını alamayıp muhtaç duruma düşerlerse zekâtı onlara vermek tercih edilmelidir. Şâfiî ve Hanbelîler'in görüşü ise bunun hiçbir durumda câiz olmayacağı şeklindedir. Âl-i Muhammed'in birbirine zekât vermesi veya âlden kabul edilen kimselerin zekât memuru (âmil) olarak çalışıp karşılı-

ğında zekât malından ücret alması konusunda fakihler farklı görüşler ileri sürmüşlerdir. Bundan başka nâfile sadakalardan, kefarete ve adak sebebiyle yapılan ödemelerden, öşür ve vakıf gelirlerinden kendilerine de verilmesi bazı fakihler tarafından câiz görülmüş, bazıları ise kabul edilmemiştir.

Ganimet ve Fey Açısından Âl-i Muhammed. İslâm hukukunda savaş yoluyla elde edilen servete genel olarak ganimet, savaş olmaksızın düşmandan elde edilen gelirlere de fey denilmiştir. Ganimetin devlet payı olarak ayrılan beşte birinin taksim edileceği gruplar arasında Hz. Peygamber'in yakın akrabasının da bulunduğu âyetlerle sabittir (bk. el-Enfâl 8/41; el-Haşr 59/7). Söz konusu yakın akraba (zevî'l-kurbâ), Hanefî ve Şâfiî âlimleriyle Zâhirî fakihî İbn Hazm'a göre Hâşimoğulları ve Muttaliboğulları'ndan ibarettir. Mâlikî ve Hanbelî fakihlerinin bir kısmı bu görüşe katılmış, diğerleri ise Muttaliboğulları'nı hariç tutmuştur. Şâfiîler'e göre fey de devlet payı (humus) açısından ganimet gibi işleme tâbidir. Hanefî ve Mâlikî fakihleri ile Hanbelî mezhebinin tercih edilen görüşüne göre ise feyde humus söz konusu değildir.

Âl'e Salât (dua) Okumak. Namazda son teşehhüd'de (selâmdan önce) Âl-i Muhammed'e salât okumak, Hanbelî ve Şâfiî mezheplerindeki bir görüşe göre vâcip, Hanefîler'e ve yine Şâfiî mezhebinde tercih edilen görüşe göre sünnettir. Hanbelî mezhebindeki bir başka görüş de bu yöndedir. Şiîler'de ise bütün teşehhüdlerde Âl-i Muhammed'e salât okumak vâciptir.

BİBLİYOGRAFYA :

Râgıb el-İsfahânî, *el-Müfredât*, "âl" md.; *Li-sânü'l-'Arab*, "ehl" ve "âl" md.leri; Tehânevî, *Keşşâf*, "âl" md.; *Tâcü'l-'arûs*, "ehl" ve "âl" md.leri; Wensinck, *Mu'cem*, "âl" md.; M. F. Abdülbâkî, *Mu'cem*, "âl" md.; İbn Teymiyye, *Huquku Âli'l-beyt* (nşr. Abdülkâdir Ahmed Atâ), Beyrut 1407/1987; Âmirî, *Behcetü'l-me-hâfil ve buğyetü'l-emâsil* (nşr. Muhammed Sultan en-Nemekânî), Kahire 1386-89/1966-69, IV, 398-403; İbn Hacer el-Heytemî, *eş-Şavâ'iku'l-muhtıra*, Kahire 1308, s. 87-127; Ebû'l-Bekâ, *el-Külliyât*, Bulak 1253, s. 68-69; İbn Âbidin, *Reddû'l-muhtâr*, Kahire 1386-89/1966-69, IV, 472; Uzunçarşılı, *İlmiye Teşkilâtı*, s. 161-173; Ö. Rıza Doğrul, "Âl", *İTA*, I, 247-251; Kâmil Miras, "Âl-i Muhammed", *İTA*, I, 252-254; *Mv.F*, I, 97-107; *Mv.F*, I, 57-64; Goldziher, "Âl", *İA*, I, 278; a.mlf., "Ehlül-beyt", *İA*, IV, 207; a.mlf. — C. Van Arendonk — A. S. Tritton, "Ahl al-Bayt", *EI*² (İng.), I, 257-258; A. Haffner, "Âl", *EI*² (İng.), I, 345.

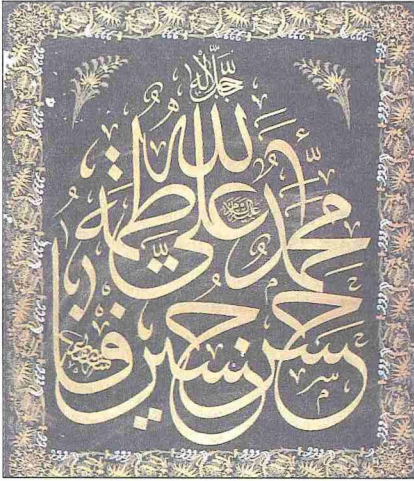
AHMET ÖZEL

ÂL-i ABÂ

(آل العبا)

Hz. Peygamber'i ve yakın akrabasından belli kişileri ifade eden, daha çok Fars ve Türk edebiyatında kullanılan bir tabir.

Sünnî ve Şiî hadis kitaplarında yer alan bir rivayete göre, Hz. Peygamber Ümmü Seleme'nin evinde iken, "Ey Ehl-i beyt! Allah kusurlarınızı giderip sizi tertemiz yapmak ister" (el-Ahzâb 33/33) meâlindeki âyet nâzil olmuş, bunun üzerine Peygamber Hz. Ali'yi, Fâtıma'yı, Hasan ve Hüseyin'i abâsının altına alarak, "Allahım, benim ehl-i beytim işte bunlardır; bunların kusurlarını gider, kendilerini tertemiz yap!" diye dua etmiştir. Bunu gören Ümmü Seleme "Yâ Resûlellah! Ben de onlarla beraber miyim?" diye sormuş, Resûlullah da, "Sen yerinde dur, sen zaten hayırla birlikte sin" cevabını vermiştir (Tirmizî, "Tefsîr", 4; "Menâkıb", 32, 60; *Müşned*, IV, 107). Konuyla ilgili rivayetlerde -Taberî'nin bir rivayeti hariç (bk. *Tefsîr*, XXII, 7)- umumiyetle kisâ kelimesi geçtiği ve buna bağlı olarak ehl-i kisâ demek icap ettiği halde edebiyatta Âl-i abâ, Ehl-i abâ tabirleri meşhur olmuştur. Hz. Peygamber'le birlikte abâya bürünenlerin sayısı beş olduğundan bunlar Hamse-i Âl-i abâ, Pençe-i Âl-i abâ diye de anılmışlardır. Şîa telakkisine göre Âl-i abâ'ya dahil olan fertler aynı zamanda Ehl-i beyt'i teşkil etmektedir. Bunların tesbiti açısından konunun mübâhele* olayı ile de ilgisi vardır. Hz. Peygamber, Necranlı hristiyan heyetiyle yaptığı münazara sırasında nâzil olan âyetin (bk. Âl-i İmrân 3/61) gereğini yerine getirmek üzere, heyet üyelerine yalancı ve haksız olan tarafa beddua etmeyi teklif etmiş ve Necranlılar'ın kabul etmekten çekindiği bu teklife en yakın akrabasıyla katılmaya hazırlanmıştır. Bu yakın akraba Hasan, Hüseyin ve Fâtıma'dan ibarettir. Konuyla ilgili rivayetlerin çoğunda bunların arasında Hz. Ali'nin ismi geçtiği halde, Taberî'nin Cerîr - Mugîre - Âmir yoluyla naklettiği rivayette Ali zikredilmemektedir (bk. a.e., III, 211). Taberî'nin diğer bir rivayetinde kaydedildiğine göre, hadisin râvilerinden olan Cerîr, söz konusu olayda Hz. Ali'nin de Peygamber'in yakınları arasında yer aldığı hususunun herkesin paylaştığı bir kanaat olduğunu Mugîre'ye hatırlatmış, o da şöyle cevap vermiştir: "Hadisi bana nakleden Şa'bî Ali'nin adını anmamıştır;

Kazasker Mustafa İzzet hattı ile Âl-i abâ isimleri

bunun sebebi Emevîler'in Ali hakkındaki menfi kanaatleri midir, yoksa nakledilen hadis metninde hakikaten Ali'nin adının geçmemiş olması mıdır, bilmiyorum".

Sünnî âlimler Âl-i abâ ile ilgili rivayetleri umumiyetle sahih kabul etmekle beraber Şiîler'in bu rivayetlerden çıkarmak istedikleri bazı sonuçları reddetmişlerdir. Şiîler, Ehl-i beyt'in beş kişilik Âl-i abâ'dan ibaret olduğuna inanırlar. Sünnîler ise Peygamber'in zevcelerinin, kızlarının, hatta Selmân-ı Fârisî'nin de Ehl-i beyt'e dahil olduğu kanaatindedir. Yine Şiîler Hz. Peygamber'in yapmış olduğu dua sayesinde Âl-i abâ'nın gûnahtan korumadığını iddia ederler; halbuki Sünnîler peygamberlerden başka hiç kimsenin mâsum olamayacağına inanırlar. Şiîler bu hadiseye dayanarak Hz. Ali'nin Peygamber'den sonra insanların en faziletlisi ve halife olmaya en lâyık kimse olduğunu ileri sürerler. Sünnî âlimler ise genel olarak dört halifenin fazilet derecelerinin hilâfete geliş sırasına göre düşünülmesinin gerektiğini savunurlar.

Şiîlik'te Âl-i abâ'ya bu derece önem verilmesi, konunun aşırı uçlar tarafından tehlikeli bir şekilde istismar edilmesine ve etrafında bazı bâtil inançların vücuda gelmesine yol açmıştır. Şiîler çok erken bir tarihte Âl-i abâ'yı kutsileştirmiş, daha sonra bazı mutasavvıflar da aynı görüşü paylaşmıştır. Hatta bazı Bâtınî ve Hurûfîler Âl-i abâ'yı bir el şeklinde resmetmişler, bunun orijinal harfleriyle (الله) lafzının remzi olduğuna inanmışlar ve "Nâm-ı Ahmed nüsha-i icâda bis-

millâhtır / Pençe-i Âl-i abâ aynıyle bir Allah'tır" demişlerdir. El şeklindeki Hamse-i Âl-i abâ'ya dinî mahiyetteki bazı İran sancaklarında da rastlanmaktadır. Yezidî lânetlemek ve Âl-i abâ'yı tebci etmek için bahis konusu zümrelerin muhabbetnâme, selâmnâme ve destan adıyla yazdıkları manzumelerde de sık sık Âl-i abâ tabirine rastlanır.

Ehl-i sünnet âlimleriyle şeriata bağlı mutasavvıflar, Âl-i abâ anlayışının Şiî zümreler arasında aldığı şekli tasvip etmemiş, hatta ona cephe almışlardır. Fakat bir kısım mutasavvıfların Şiîlik'ten kaynaklanan bu telakkinin etkisinde kaldıkları da bilinen tarihî bir gerçektir (ayrıca bk. EHL-i BEYT).

BİBLİYOGRAFYA :

Müsned, IV, 107; Müslim, "Fezâ'ilü's-şahâbe", 61; Tirmizî, "Menâkıb", 32, 60, "Tefsîr", 4; Taberî, *Tefsîr*, III, 211-213; XXII, 7; İbnü'l-Mutahhar el-Hillî, *Minhâcü'l-kerâme* (*Minhâcü's-sünne* içinde, nşr. Muhammed Reşâd Sâlim), Kahire 1382/1962, I, 151-152; İbn Teymiyye, *Minhâcü's-sünne*, Bulak 1321-22, IV, 20-25; Pakalın, I, 1-2; Elmalılı, *Hak Dini*, VI, 3892; Ö. Rıza Doğrul — M. Şakir Ülkütaşır, "Âl-i abâ", *İTA*, I, 249-251; I. Goldziher—C. van Arendonk—A. S. Tritton, "Ahl al-bayt", *El²* (İng.), I, 257-258; H. Algar, "Âl-e 'abâ", *Elr*, I, 742.

SÜLEYMAN ULUDAĞ

ÂL-i BÜ SAİD

(bk. BÜ SAİD HÂNEĐANI).

AL DAMGA

(bk. DAMGA).

ÂL-i EFRÂSİYÂB

(bk. KARAHAÑLILAR).

ÂL-i HALİFE

(آل خليفة)

Bahreyn Devleti'ni yöneten emîr ailesi

(bk. BAHREYN).

ÂL-i İMRÂN SÜRESİ

(سورة آل عمران)

Kur'ân-ı Kerîm'in üçüncü sûresi.

Medine devrinde nâzil olmuştur, 200 âyettir. Fâsilası (ا ب ج د ر ط ق) harfleridir. Adını otuz üçüncü âyette geçen "âle İmrâne" ifadesinden

alır. Emân, Kenz, Tayyibe gibi daha başka adları da vardır. Bakara sûresi ile birlikte ikisine birden "çifte güller" anlamına Zehrâvân veya Zehrâveyn denir. Bakara ve Enfâl sûrelerinin ardından hicretin 3. yılında Uhud Savaşı'ndan sonra nâzil olmaya başlayan sürenin tamamlanması muhtemelen hicretin 9. yılına kadar sürmüştür.

Âl* "âile, sülâle, akraba ve hânedan" demektir. "Peygamberlerin ümmeti, hükümdarların sadık tebaa ve has kulları" anlamına da gelir. İmrân* ise özel isimdir.

Kaynaklarda iki ayrı İmrân'dan söz edilir. Bunlardan ilki Hz. Mûsâ ile Hz. Hârûn'un babası, ikincisi Hz. Meryem'in babasıdır. Otuz üçüncü âyette adı geçen İmrân'ın bu ikisinden hangisi olduğu ihtilâflı ise de daha sonraki âyetlerin, özellikle Hz. Meryem'in iffeti ve Hz. İsa'nın peygamberliği ile ilgili oluşu, söz konusu İmrân'ın Hz. Meryem'in babası İmrân olmasını gerektirmektedir.

Sürenin nüzûl sebebi, peygamberlik konusuna açıklık kazandırmak, peygamberlerin Allah'a, birbirlerine ve diğer insanlara (ümme) karşı görev ve sorumluluklarını belirlemek ve onlar hakkındaki yanlış görüş ve inanışları düzeltmektir.

Bakara sûresinde genellikle ulûhiyyet konusu üzerinde durulmuş, bu sûrede ise peygamberlik meselesi ele alınarak bütün yönleriyle ortaya konmuştur. Sûre gerek konu ve muhteva gerekse üslûp bakımından Bakara sûresini andırmakta ve onun devamı gibi görünmektedir. Ayrıca Meryem, Hac, Enfâl ve Tevbe sûreleriyle de yakından ilgili bazı bölümler ihtiva etmektedir.

Müslümanlar hicretle birlikte önce Medine'de yaşayan yahudilerle, Uhud Savaşı'ndan sonraki yıllarda da hristiyanlarla karşılaştılar. Nitekim Bakara sûresinde Yahudilik'le, bu sûrede ise Hristiyanlık'la ilgili hususlara ağırlık verilmiş olduğu görülür. Bakara sûresinde Hz. Âdem'in, bu sûrede Hz. İsa'nın yaratılışı konu edilir ve iki yaratılış arasındaki benzerliğe dikkat çekilir. Bakara sûresi, "Ey mevlâmız, kâfirlere karşı bize yardım et!" duasıyla son bulur (âyet 286); bu sûrede o duaya icâbet edilmek ve kâfirlere karşı kullanılmak üzere müslümanlara ilmî belgeler verilir. Bu da bilgi ve iman üstünlüğünün maddî güç ve üstünlükten önce geldiğini gösterir (âyet 139).